

Fa dies que estic
sense estar, que em busque
amb lupa, versos, mapes,
microscopi, i em sent a milers d'anys
llum, com un espill dins
d'un espill que no sabrà mai quina és
la suprema responsabilitat d'un espill.
Pel món vaig desproveït totalment
de mi, necessitant-me, trobant-me
a faltar.

Me mire i no em veig,
m'escridasse i no m'oïsc,
me toque i no em sent.
No sé on me n'he anat
ni quant tornaré, ni quina edat
tindrè quan haja de tornar.

Com un boig feliç,
m'escric cartes a enlloc
per a recordar que un dia
vaig desaparèixer de mi,
sense avisar-me.

Nota prescindible del poeta mort

Porte una setmana treballant, després de vacances, i en realitat açò és com morir-se, però sense desaparèixer.